

ה"ט 2699/09/16 - קטרין בן דוד כהן נגד שרלי פז

בית משפט השלום בראשון לציון

ה"ט 2699-09-16 בן דוד כהן נ' פז
בפני כבוד השופטת כרמית בן אליעזר
מבקשת קטרין בן דוד כהן
נגד שרלי פז
משיב

החלטה

1. בפניי בקשת המבקשת ליתן צו מניעת הטרדה מאיימת כנגד המשיב.
 2. בקשת המבקשת הוגשה ביום 4.9.16. בו ביום, לאחר ששמע את המבקשת והשתכנע כי התקיימו לכאורה התנאים המצדיקים זאת, נתן בית המשפט (כב' השופט ארניה) צו חלקי נגד המשיב במעמד צד אחד, ונקבע דיון במעמד הצדדים.
 3. ביום 11.9.16 התקיים בפני כב' השופט ארניה דיון במעמד הצדדים ומשכל צד התבצר בעמדתו, נקבע התיק להוכחות בפניי.
 4. כעולה מן הפרוטוקולים, בשני הדיונים שהתקיימו במעמד שני הצדדים, ניסה ביהמ"ש להביא את הצדדים להסכמה כי יוצא צו הדדי, כאשר בדיון שבפניי אף הבהירה המבקשת כי אין היא עומדת על כך שיוצא צו, והיא מסתפקת בכך שהמשיב יצהיר בפני ביהמ"ש כי לא יטרידה ולא יפנה אליה ואל בן זוגה, ואולם המשיב דחה כל הצעה או ניסיון לסיים את המחלוקת בהסכמות מעין אלו, ועמד על הכרעה שיפוטית הדוחה את הבקשה.
- משכך אין מנוס מקביעת ממצאים והכרעה בתיק.
5. המבקשת טענה בבקשתה, כי המשיב, שהינו עו"ד במקצועו, מגיע באופן קבוע אל הבית בו היא מתגוררת עם בן זוגה, מאיים עליה, מפחיד אותה, מקלל ומשפיל, ואף איים לפגוע בה פיזית ומשפטית.
- המבקשת ציינה בבקשתה, כי היא חוששת לשלומה ולשלום בני משפחתה, וכי למרות שניגשה מספר פעמים למשטרה, העניין לא פוסק.
- בבקשתה, הוסיפה המבקשת כי ברקע הדברים סכסוך בין המבקשת, בן זוגה, ושכנים נוספים לבין אימו של המשיב אשר מתגוררת בשכנות להם. המבקשת טענה כי המשיב מגיע לעיתים לשכונה, מטריד שכנים שונים ונוהג כלפיהם בתוקפנות, ואף איים עליה ועל בן זוגה כי "יגמור להם את החיים".

כתוצאה מכך, טענה המבקשת, היא חוששת להישאר לבדה.

6. המשיב הגיש תגובה לבקשה, במסגרתה טען כי מדובר בבקשה שקרית לחלוטין, שכן המשיב מעולם לא איים על המבקשת, לא קילל אותה, לא הגיע לדירת מגוריה, והוא כלל אינו יודע היכן נמצאת דירתה.

בתגובתו טען המשיב, כי הבקשה הוגשה בעקבות תלונה שהגיש הוא עצמו למשטרה נגד בעלה של המבקשת, אשר איים עליו בתקיפה פיזית.

המשיב עמד על כך שהפעם היחידה בה התקיימה אינטרקציה כלשהי בינו לבין המבקשת היתה כאשר פגשה במועד כלשהו בחודש יוני 2016. המשיב טוען כי באותו אירוע, המבקשת היא שפנתה אליו ותקפה אותו מילולית.

הראיות שנשמעו בפניי

7. בדיון בפניי העידו המבקשת ובן זוגה.

המבקשת העידה, כי האירוע הראשון בו נתקלה במשיב, היה באותה תקרית מחודש יוני 2016. באותה תקרית, ראתה את המשיב - אשר לדבריה לא ראתה אותו קודם ולא ידעה מי הוא - מצלם בסביבת בית מגוריה, ושאלה אותו למעשיו. לדבריה, בתגובה לפנייתה, תקף אותה המשיב מילולית ודיבר אליה בצורה לא יפה (לטענת המבקשת, אמר לה המשיב שהיא צריכה לעשות דיאטה), היא השיבה במילת גנאי ("מכוער") והלכה מן המקום.

לדבריה, לאחר הדברים הללו שיתפה את בן זוגה בדברים, ומאוחר יותר, כשהיו היא ובן זוגה בחצר הבית, וראו את המשיב, ציינה בפני בן זוגה כי זה האדם שהטרידה. בן זוגה של המבקשת פנה אל המשיב והעיר לו, ולדברי המבקשת נקט כלפיו המשיב לשון בוטה ואף מאיימת ("אתה לא יכול נגדי" - עמ' 7 לפרוטוקול ש' 1).

המבקשת ציינה, כי מלבד שני אירועים אלו לא היו תקריות משמעותיות בין הצדדים (ראו עמ' 7 לפרוטוקול ש' 7), ואולם, היא טענה כי דיירים רבים בשכונה חוששים מן המשיב ומוטרדים על ידו.

8. בחקירתה הנגדית טענה המבקשת כי היו הזדמנויות נוספות בהן איים עליה המשיב, והיא פנתה למשטרה, אך עד שהגיעו השוטרים כבר עזב המשיב את המקום.

המבקשת אישרה כי הגישה תלונה במשטרה נגד אימו של המשיב, ולדבריה התלונה כוונה גם כלפיו שכן השניים נוקטים כלפיה לעיתים תכופות בלשון בוטה ובאימים.

9. יש לציין, כי בעדותה בפניי היתה המבקשת נסערת ביותר, ואף הגיעה מספר פעמים כדי דמעות.

התרשמתי מעדותה של המבקשת כי הינה עדות אותנטית, וכי הדברים אכן גרמו לה לסערת רגשות, ואולם, יחד עם זאת התרשמתי כי תאוריה של המבקשת נטו לעיתים להיות מופרזים, ועוד התרשמתי כי תחושותיה הסובייקטיביות ותגובותיה להתנהלות המשיב, היו דרמטיות יותר מכפי שניתן היה לצפות מאדם סביר, הגם

שכאמור התרשמתי כי מדובר בתחושות ובתגובות אותנטיות. לשון אחר, נראה כי אכן חוותה המבקשת את האירועים בצורה מוקצנת והתייחסה אל הדברים ביתר רגישות מכפי שהיה מתייחס אליהם אולי אדם אחר.

המבקשת שבה והדגישה כי היא מבקשת כי ביהמ"ש יפנה אותה ואת המשיב לבדיקה במכונת אמת, שכן, היא, כך ציינה, - להבדיל מן המשיב - אינה עו"ד ואינה יודעת להתבטא ברהיטות ולגבות את טענותיה במסמכים וראיות, ואולם היא באה לביהמ"ש עם האמת שלה.

10. העיד בפניי אף בן זוגה של המבקשת (להלן: "אבישי"), אשר סיפר כי בשתי הזדמנויות היו תקריות בינו לבין המשיב.

בהזדמנות הראשונה, בעקבות האירוע המדובר בחודש יוני 2016, עת פנה אל המשיב בעקבות התקרית במהלכה, על פי הטענה, עלב ברעייתו; והאחרת - אירוע מראשית חודש ספטמבר, אשר תועד במצלמות האבטחה, ואשר במהלכו התגרה בו המשיב, קילל אותו ואיים עליו.

11. בסרטון המתעד את הארוע השני, אשר הוצג בפניי, נראה המשיב מגיע למקום, שעה שאבישי עסק כפי הנראה בתיקון מצלמת האבטחה. המשיב צילם את אבישי ואף ניתן לראות בסרטון כי דיבר אליו, אף שלא ניתן לשמוע את תוכן הדברים שאמר. לאחר מכן, נראה אבישי קרב אל המשיב ומשוחח עימו שיחה שנראית בלתי נעימה, ולאחר שהמשיב מתרחק מן המקום אבישי מוסיף ללכת אחריו מספר צעדים ולדבר אליו.

אבישי סיפר, כי במהלך התרחשויות אלו, עת עסק, כאמור, בתיקון המצלמה, דיבר אליו המשיב בלשון בוטה ומאיימת, ואמר לו, בין היתר "אני אזיין אותך". לאור זאת, ניגש אליו אבישי ודרש ממנו לעזוב את המקום, תוך שהמשיב מוסיף ומתגרה בו ("אמר לי בוא תיגע בי, תראה למה אני מסוגל" - עמ' 9 לפרוטוקול ש' 21).

12. בהקשר זה אציין כי התרשמתי מכנות דבריו של אבישי, ואף התרשמתי כי הקפיד להעיד בצורה עניינית ולא מתלהמת, על אף סערת הרגשות בה ניכר כי היה נתון אף הוא.

13. המשיב העיד בפניי אף הוא.

המשיב הכחיש מכל וכל את טענות המבקשת ואבישי, וטען כי אבישי הוא זה שאיים עליו, וכי בעקבות איומיו - כפי שמשקפים, לטענת המשיב, גם בצילומי האבטחה - ניגש המשיב להתלונן במשטרה, ורק אז לראשונה הוגשה הבקשה.

14. המשיב הצביע על סתירות שונות בדברי המבקשת ובין הדברים שמסרה בבקשתה בכתב לבין הדברים שמסרה בדיון בע"פ.

בחלק מן הדברים לא מצאתי ממש. כך, למשל, בעניין טענתו של המשיב כי המבקשת שיקרה בתצהירה משטענה כי האירועים התרחשו ביוני 2015 דהיינו כי לכאורה מטריד הוא ומאיים על המבקשת מזה למעלה משנה. בנקודה זו מצאתי ליתן אמון בהסבריה של המבקשת, שהבהירה כי מדובר היה בטעות סופר וכי הדברים התרחשו ביוני 2016. דברים אלו אף עולים בקנה אחד עם העובדה שבאותה בקשה עצמה ציינה המבקשת כי

המשיב מטריד אותה "כבר מעל לחודשיים" (הבקשה, כזכור, הוגשה כשלושה חודשים לאחר המפגש הראשון בין השניים).

אף לא מצאתי ממש בטענות המשיב כי המבקשת שיקרה בכך שטענה כי המשיב הגיע לבית מגוריה, משמצאתי כסביר את הסברה כי התכוונה כי המשיב הגיע לבנין בו היא מתגוררת ולא אל דירתה ממש; וכך גם לגבי טענת המשיב כי המבקשת שיקרה בטענתה כי ניגשה למשטרה מספר פעמים, כאשר המבקשת הסבירה כי התכוונה לכך שפנתה למשטרה מספר פעמים.

15. יחד עם זאת, בחלק מטענות המשיב מצאתי ממש, ובפרט נכונים הדברים ביחס לנטייה מסוימת של המבקשת להגזים בכמות האירועים שהתרחשו בין הצדדים ובעוצמתם.

16. בהתחשב במכלול הדברים שפירטתי לעיל ומהתרשמותי מן העדים כולם, מצאתי לקבוע את הדברים הבאים:

למעשה אין מחלוקת כי בחודש יוני 2016 נפגשו המשיב והמבקשת לראשונה. במהלך אירוע זה, אף המשיב מודה כי דיבר אל המבקשת באותה לשון בלתי מכבדת (אמר לה שהיא צריכה לעשות דיאטה), הגם שהוא טוען כי היא זו שפנתה אליו במילות גנאי (מכוער) קודם לכן. עוד אציין, כי המשיב אף אישר את טענת המבקשת כי ההתרחשות החלה לאחר שהמבקשת הבחינה במשיב מצלם בסביבת מגוריה.

ביחס לקורות אירוע זה, מצאתי להעדיף את גרסת המבקשת, אשר כאמור העידה על הדברים בפניי מדם ליבה, וניכר היה כי כאשר סיפרה על ההתרחשויות, עשתה כן בצורה כנה, וממש כאילו חוותה אותן מחדש.

מכל מקום, במהלך אירוע זה לא נטען כי המשיב איים על המבקשת בכל צורה שהיא.

עוד אין חולק, כי באותו יום או למחרת, היה מפגש נוסף בין הצדדים, במהלכו לא היה דין ודברים בין המבקשת והמשיב, אלא בין המשיב לאבישי, כאשר למעשה המשיב לא מסר גרסה ברורה לגבי תוכן הדברים שהוחלפו בין השניים. בתצהירו טען כי אבישי איים עליו בשל כך שהעליב את המבקשת (ראה סעיף 11 סיפא), בעדותו בפניי אמר כי אבישי רק קילל אותו בהזדמנות זו (ראה עמ' 10 ש' 13 לפרוטוקול) אך באף אחת מההזדמנויות לא פירט ולא הרחיב בעניין.

מכל מקום, להבדיל מההתרחשויות שאירעה מספר שבועות לאחר מכן, הפעם לא מצא המשיב להגיש תלונה במשטרה בשל איומים.

בנסיבות אלו, ולאור התרשמותי גם מעדותו של אבישי, מצאתי לקבל את גרסתו של אבישי כי במעמד זה הוכיח אותו אבישי על שעלב באשתו, ואף איים עליו במובן זה שאמר שיפנה בתלונה ללשכת עורכי הדין.

ואולם, יובהר, כי גם אבישי עצמו לא טען בפניי כי המשיב איים עליו באותו מעמד אלא רק כי היה ביניהם ויכוח, אשר כלל חילופי דברים קשים (ראה עמ' 9 לפרוטוקול, בין היתר שורות 18-19, 31-32).

מספר שבועות לאחר מכן, בתחילת חודש ספטמבר, אירע אירוע נוסף, אשר כאמור תועד במצלמות האבטחה, עמוד 4

ובהקשרו של אירוע זה מצאתי להעדיף את גרסתו של אבישי, אשר כאמור לעיל, מצאתי את עדותו בפני כמהימנה ועניינית, והאופן בו תיאר את הדברים תוך הצגת הסרטון הניח את דעתי כי אכן כך התרחשו הדברים.

עוד אציין בהקשר זה, כי בתצהירו לא התייחס המשיב כלל לאירוע זה ומכאן שלא הציג הסבר חלופי לחילופי הדברים שהתרחשו בין השניים באותו מקרה, וההסבר שמסר בעדותו בפניי נראה לי מגמתי ("הסתער עליי בעלה ועוד שניים" - ראו עמ' 10 לפרוטוקול ש' 18 - דברים מוקצנים שאינם עולים מהסרטון בו צפיתי) ומכל מקום מסתבר פחות מזה שהציג אבישי.

17. אשר לטענות המבקשת כי היו אירועים נוספים בהם הטריד אותה המשיב או איים עליה, משהדברים נטענו בעלמא, ואף בערבוביה עם טענות אשר הופנו כלפי אימו של המשיב, הרי שמצאתי לקבוע כי המבקשת לא הוכיחה כי אכן התרחשו אירועים נוספים ומה היה במהלכם.

18. לא נעלם מעיניי, כי לגבי חלק מההתרחשויות קיבלתי את גרסתה של המבקשת כמהימנה בעוד שלגבי אחרות לכאורה דחיתי את גרסתה.

בנסיבות העניין, עולים הדברים בקנה אחד עם התרשמותי מהמבקשת, מקום בו כאשר דיברה על שתי ההתרחשויות הספציפיות הנדונות להן היתה עדה, היתה עדותה קולחת, והיא מסרה תיאור מפורט ובהיר, עליו חזרה באופן עקבי, כך שכאמור התרשמתי כי העידה את אשר התרחש.

לעומת זאת, כאשר נשאלה על אירועים נוספים, פטרה עצמה בתשובות כלליות ולא פירטה את הדברים, ועל כן, התרשמתי כי חלקים אלו של עדותה אינם ראויים להוות בסיס לקביעת ממצאים עובדתיים פוזיטיביים.

המסגרת הנורמטיבית

19. סעיף 4(א) לחוק מניעת הטרדה מאיימת, תשס"ב - 2001 (להלן גם: "החוק") קובע כדלקמן:

"נוכח בית המשפט כי אדם נקט הטרדה מאיימת, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(1) עד (4). ואם נוכח כי ההטרדה המאיימת נעשתה בנסיבות שבהן יש חשש לפגיעה ממשית בשלוות חייו של אדם אחר או להמשך פגיעה כאמור, רשאי הוא להורות לאותו אדם בצו גם להימנע מעשות מעשה מן המעשים המפורטים בסעיף 5(א)(5) ו - (6)."

20. סעיף 2 לחוק מגדיר הטרדה מאיימת כדלקמן:

"הטרדה מאיימת היא הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת אימים כלפיו, בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו".

בסעיף 2(ב) לחוק מובאות מספר התנהגויות העלולות להוות הטרדה מאיימת ובהן, בילוש, מארב או התחקות; השמעת אימים; פגיעה ברכושו של הנפגע, בשמו הטוב או בחופש התנועה שלו וכיוצ"ב.

עוד יוער, כי סעיף 2(ג) לחוק, מרחיב את ההטרדה המאיימת גם למעשים שנעשו לא רק כלפי המבקש אלא גם

עמוד 5

כלפי אדם אחר הקרוב לו.

21. כמאמר סעיף 1 לחוק, מטרתו היא להגן על אדם מפני פגיעה בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו, בידי אדם אחר שנקט נגדו הטרדה מאיימת או שפגע בגופו.

22. עיון בהיסטוריה החקיקתית של החוק ובדברי ההסבר להצעת החוק מעלה, כי ברקע חקיקת החוק (אשר הצעת החוק שהיוותה בסיס לו הוגשה ע"י מספר חברות כנסת מטעם הועדה לקידום מעמד האישה בכנסת), עמד הרצון למנוע תופעה של הטרדה מאיימת בעיקר כזו של נשים ע"י בני זוגן לשעבר.

יחד עם זאת, החוק הוא כמובן כללי יותר וחל לא רק במערכות יחסים מעין אלו.

מכל מקום, אין משמעות הדבר שיש להרחיב תחולתו של החוק עד כדי הוצאת צו מניעת הטרדה מאיימת בכל מקרה של סכסוך שכנים.

23. עיון בהגדרת "הטרדה מאיימת" בסעיף 2 לחוק, מעלה בבירור כי לא כל "הטרדה" מהווה "הטרדה מאיימת".

כאמור, לשון החוק עוסק ב"הטרדתו של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא... בנסיבות הנותנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בו".

מעיון בדברי ההסבר להצעת החוק עולה, כי כוונת המחוקק היתה להסמיך את בית המשפט ליתן צו מניעת הטרדה מאיימת מקום בו דובר בהטרדה חוזרת ונשנית, או לחילופין בהטרדה חד פעמית, אשר נסיבותיה נותנו בסיס סביר להניח כי המטריד עלול לחזור על מעשיו (ראו נוסחו של סעיף 2(א) כמופיע בהצעת החוק, אשר פורסמה בהצעות חוק 3028 עמ' 769).

הגם שנוסחו של סעיף 2(א) המגדיר מהי "הטרדה מאיימת" כפי שהתקבל בכנסת שונה מעט מזה של הצעת החוק, נראה כי הרציונל נותר בעינו, דהיינו, כי הטרדה מאיימת תוגדר ככזו רק בהינתן נסיבות המובילות למסקנה כי אין מדובר במקרה חד פעמי או ספורדי אלא בעניין שיטתי.

מסקנה זו, אף מתחייבת להשקפתי מהעובדה כי החוק מסמיך את בית המשפט להטיל על המטריד הטרדה מאיימת מגבלות ואיסורים ברמות שונות, המהווים הגבלה, ואף הגבלה של ממש, על חירותו, על חופש התנועה שלו ועל חופש הביטוי שלו. הדעת נותנת, כי המחוקק לא התכוון להסמיך את ביהמ"ש לפגוע ולהגביל את חירותו של אדם מקום בו מדובר בהטרדות מינוריות או שאינן פוגעות ממשית בשלוות חייו של אדם, או כאלו שאין חשש אמיתי כי יחזרו על עצמן.

הדברים עולים בקנה אחד עם דברי ההסבר שפורטו בהצעת החוק:

"המושג 'הטרדה מאיימת', או במקורו בשפה האנגלית 'Stalking', מתייחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוגים שונים, אשר פוגעים בשלוות חייו, בפרטיותו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים

המצטבר, מקימים גם חשש לפגיעה בגופו או בחייו של האדם המוטד.

מרבית המעשים המצטרפים יחד לכדי הטרדה מאיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית...

עם זאת, גם הטרדות ואיומים מרומזים, משתמעים ועקיפים, שאינם עולים כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמכלול, הטרדה מאיימת.

הטרדה מאיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחושת איום, לעתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה. במקרים רבים תלך ההתנהגות המטרידה ותחמיר מהטרדות פשוטות, דרך איומים, ועד למעשי אלימות, אונס ורצח

הנה כי כן, גם מדברים אלו עולה, כי הסיטואציה הטיפוסית אליה מכוון צו מניעת הטרדה מאיימת אינה של אירוע חד פעמי של הטרדה כזו או אחרת, אלא על דפוסי התנהגות, אשר קיים חשש סביר שיחזרו על עצמם או חלילה יחמירו.

24. נראה, כי בחינה האם מהווה מעשה זה או אחר משום "הטרדה מאיימת" כמשמעותו בחוק, היא בחינה **אובייקטיבית בעיקרה** ולא סובייקטיבית.

לשון אחר, עצם העובדה שהנפגע מרגיש מוטד או מאויים, אין די בה כדי לשמש בסיס להוצאת צו הטרדה מאיימת כלפי אדם.

אף מסקנה זו מתחייבת מלשון החוק, אשר מגדיר הטרדה מאיימת ככזו המתקיימת "בנסיבות הנותרות **בסיס סביר להניח** כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו של האדם" וגו'.

(לעמדה דומה ראו הט (תא) 4381/04/12 **קרן גמלאות של עורכי דין בישראל בע"מ נ' עו"ד זהר גרינברג** (23.4.12)).

25. עוד יש לציין, כי החוק קובע מדרג של איסורים ומגבלות שניתן להטיל על אדם במסגרת צו מניעת הטרדה מאיימת, שהם פועל יוצא של חומרתה של ההטרדה המאיימת שננקטה (ראו, למשל, ההבדלים בין סעיף 4(א) רישא, לסעיף 4(א) סיפא; וכן בין שני אלו לסעיף 4(ב)).

ניתח את הדברים בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופט דרורי) בפסק הדין שניתן בברע 179/04 **נס שובל נ' מרים ניסים** (10.8.04):

"מכאן עולה, כי המחוקק התכוון להרחיב את העילות להוצאת צווים, שבמקור היו במסגרת בני המשפחה, על פי חוק למניעת אלימות במשפחה, לכלל הציבור, ולשם כך נחקק חוק למניעת הטרדה מאיימת.

כאשר מדובר באלימות ממש או בעבירת מין שבוצעו סמוך לפני הגשת הבקשה, אין צורך להוכיח דבר נוסף, ואירועי העבר הם העילה לצו למניעת אלימות במשפחה או לצו למניעת הטרדה מאיימת. אם מדובר בחשש לכך שאותו אדם יבצע משהו בעתיד, על בית המשפט להשתכנע כי התנהגותו של אותו אדם נותנת בסיס סביר להניח כי הוא מהווה סכנה גופנית ממשית לאדם אחר או כי הוא עלול לבצע בו עבירת מין. במקרה אחרון זה, אנו מנסים למנוע פעולה בעתיד, רק על פי הערכת מצב שאותו אדם מסוכן ועלול לגרום למבקש פגיעה פיזית או יבצע בו עבירת מין.

העילה המיוחדת, שהיא החידוש של חוק מניעת הטרדה מאיימת, היא זו: אם אדם ביצע הטרדה בעבר, או נקט איומים כלפיו (זה היסוד הראשון, שכולל את המעשה שבוצע בעבר), ובנוסף לכך הנסיבות נותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יטריד או יאיים שוב ויפגע בשלוות חייו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אותו אדם (היסוד השני, הצופה פני עתיד), כי אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו יחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מאיימת...

יודגש כי חוק מניעת הטרדה מאיימת, נחקק לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, ויש בו הגבלה לא מעטה על חירות האדם, אשר מבקש הצו רוצה להגבילו. מן הראוי כי הפעלת חוק מניעת הטרדה מאיימת, אשר נתונה לסמכותו של בית המשפט השלום, תיעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תוגשם תכליתו ומטרתו, המגולמת בשמו ובסעיף 1 שבו (שצוטט לעיל בפסקה 16), ומצד שני, יש להיזהר שלא להיסחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירויות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה"ב.

26. פועל יוצא של האמור, כי המחוקק הסמיך את בית המשפט ליתן צו מניעת הטרדה מאיימת, בקשת רחבה של מקרים בהם הוטרה הנפגע, גם אם לא כללה ההטרדה איומים של ממש, ובלבד שמנסיבות העניין ניתן ללמוד, באופן אובייקטיבי, כי קיים חשש להמשך פגיעה בשלוות חייו של הנפגע, בפרטיותו או בחירותו.

מן הכלל אל הפרט

27. כפי שקבעתי לעיל, המבקשת הרימה את הנטל להוכיח כי בשלוש הזדמנויות שונות הטריד המשיב אותה או את בן זוגה באופן כזה או אחר.

מאידך, מדובר במספר מצומצם יחסית של אירועי הטרדה ברף הנמוך: שניים מן האירועים היו סמוכים זה לזה עד כדי שניתן לראותם כאירוע אחד, כאשר בראשון מביניהם מודה גם המבקשת כי אף היא נקטה כלפי המשיב בלשון בלתי מכבדת (הגם שלדבריה היו הדברים בתגובה למילות גנאי שהפנה כלפיה); ובאירוע השני אין חולק כי היה זה אבישי אשר יזם את השיח בפנותו אל המשיב ובהוכיחו אותו, תוך אמירת דברים קשים ואף איום כי יפנה בעניינו ללשכת עורכי הדין.

אשר לאירוע השלישי, כפי שציינתי לעיל, מצאתי להעדיף את גרסתו של אבישי לאירועים, ולפיה היה זה המשיב אשר במהלך האירוע החל לצלמו ולדבר אליו בלשון בוטה ומאיימת, והדברים שבאו מצידו (ההתקרבות אל המשיב והדרישה כי יעזוב את המקום) היו רק בתגובה לכך.

28. עוד התרשמתי כי אכן ההתרחשויות האמורות טרדו את מנוחתה של המבקשת ופגעו בשלוות חייה.

29. כפי שציינתי לעיל, צו מניעת הטרדה מאיימת יש בו משום פגיעה בכבודו ובחירותו של האדם כלפיו הוא מופנה, ולפיכך לא בנקל ייעתר בית המשפט לבקשה להוציאו.

יחד עם זאת, משהוכח בפניי כי המשיב הטריד את המבקשת ובן זוגה במספר הזדמנויות, ואף פגע בשלוות חייהם הרי שקיים יסוד סביר להניח כי הדברים יחזרו על עצמם.

30. כפי שציינתי לעיל, קיים מדרג של מגבלות אותן מוסמך בית המשפט להטיל על מי שנקט כלפי אדם אחר

בהטרדה מאיימת, כאשר חומרתן של המגבלות ומידת הפגיעה המוצדקת בחירותו של המשיב נגזרות מחומרת ההטרדה המאיימת שנקט ועוצמת החשש כי ישוב ויפר את שלוות חייהם של המבקשת ובני משפחתה.

31. בענייננו, משמדובר במספר מצומצם של אירועי הטרדה, כאמור, מן הרף הנמוך, ומשלא מדובר באירועים שניזומו ע"י המשיב אלא התרחשו אגב מפגש מקרי, מצאתי להטיל על המשיב את המגבלות המינימליות שקובע החוק.

32. סוף דבר ניתן בזאת צו האוסר על המשיב:

(1) להטריד את המבקשת, בכל דרך ובכל מקום;

(2) לאיים על המבקשת;

(3) לבלוש אחרי המבקשת, לארוב לה, להתחקות אחר תנועותיה או מעשיה, או לפגוע בפרטיותה בכל דרך אחרת;

(4) ליצור עם המבקשת כל קשר בעל פי, בכתב או בכל אמצעי אחר.

הצו יעמוד בתוקפו למשך שישה חודשים מיום שניתן לראשונה, והוא יחול כלפי המבקשת וכלפי כל אדם הקרוב אליה.

33. המשיב יישא בהוצאות המבקשת בסך 750 ₪.

ניתנה היום, י' חשוון תשע"ז, 11 נובמבר 2016, בהעדר הצדדים.